

IV PREMI LITERARI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

CATEGORIA: Juvenil C

AUTOR: Juli Sánchez Leiva

Kns passa pel kp ?

A vegades, per no dir sovint, em pregunto per què aprenem? Per què carai m'ha de servir tot el que estudio? L' esternomastoïdal a banda de ser la paraula amb més lletres, sabeu que és? És absurd.

Aviat arribarà Sant Jordi amb el tradicional concurs literari. Aquest any vull trencar els esquemes. Escriuré un monòleg intentant captar la curiositat del lector amb les meves experiències d'estudiant-adeolent. Ja ho sé m'estic ficant a la gola del llop, però potser valdrà la pena arriscar. Ja ho veurem.

Amb el temps te'n adones que quan estudies sovint no t'interessa el que estudies i un cop passada l'època dels exàmens no et recordes gairebé de res. L'objectiu només és aprovar els exàmens. Et passes uns dies abans clavant colzes i al cap d'una setmana la majoria ho hem oblidat pràcticament tot. És com atipar-se de menjar i un instant després vomitar. És una bulímia.

L'escola quasi mai premia les persones imaginatives, sinó més aviat les que tenen bona memòria. Ara us explicaré un secret: N'hi ha prou amb la memòria a curt termini. Us ho dic des de l'experiència que et donen els anys d'estudiant. El talent és un do, l'èxit es treballa.

El darrer informe Pisa no deixa bé a Catalunya. El sistema educatiu està malament. Diuen que la clau per a millorar l'educació és tenir millors professors... S'han treballat les conclusions de l'informe! El meu professor de tecnologia hauria fet un comentari: "Cal aprofundir més!".

De fet ara són els professors qui demanen el torn per a parlar.

Els alumnes no fem cas. Els pares es posen del nostre costat.

Només cal tenir una bona excusa per no dir mentides. Però no és fàcil. Els que no saben se'ls veu d'una hora lluny. Es posen vermells, canvien l'entonació de la veu, es mouen més del normal...Un consell: si heu de dir mentides camineu dissimulant una coixesa, perquè s'agafa abans un mentider que un coix.

Després venen els treballs en grup. Aquells que t'enriqueixen amb els coneixements dels teus companys i tu, amb paciència, els ajudes quan et necessiten. Malgrat que la realitat és un altra. Això només passa en un món ideal.

Però encara falta el millor. Les naturals: Hi ha alguns alumnes que li agraden les ciències de la naturalesa. Per a mi no són gens divertides. Divertit és anar-te de festa amb els teus amics... Aquest mateix vespre hem quedat per a fer un projecte de recerca sobre les papallones nocturnes. Jo si surto al vespre es per estudiar anatomia.

Ara bé, tot canvia una setmana abans dels exàmens: Les teves sortides són de l'habitació al lavabo i del lavabo a l'habitació! Com sempre, ho deixem tot per a l'últim moment.

A l'habitació d'estudi, com qualsevol altra, hi tinc una cadira giratòria. Sobre la taula dispo els llibres oberts formant un cercle. Te'n pots anar de la prehistòria a la conjugació dels verbs, passant pels sistemes d'equacions biquadrades... Malgrat que entre llibre i llibre fas un impàs al teu *facebook*. Tot s'ha de dir!

Així anem els joves d'avui en dia, que no sabem llatí! Amb lo important que és el llatí! I això per a què serveix? Doncs serveix... Perquè si un dia et trobes un centurió romà... Ep! Que no hagi passat no vol dir que no pugui passar.

Bé doncs, tu estàs al carrer i allà trobes amb el centurió que et diu: *Ave Caesar, morituri te salutant*. I com diríem els adolescents, et quedes amb la cara de *poker face*. Afirmes amb el cap i li assenyaales amb el dit en alguna direcció m'entres fuig corrents d'aquell lloc!

Però vaja... El llatí no ho és tot! També hi ha algun "petit" problema amb l'anglès!

- *Hello, good morning?*
- *No, sorry.*
- *Is everything right?*
- *No, sorry.*

Per bona sort, *luckily*, el meu nivell d'anglès és acceptable... Podria viure perfectament sense morir-me de gana a Anglaterra, però l'octubre de l'any passat vaig convidar a una amiga anglesa a passar uns dies a la meva vil·la. A Hostalric feien un tast de vins i formatges i hi vam anar perquè és la seva debilitat. Vet aquí que la dona que feia la conferència no sabia res d'angles: No, sorry. I em va tocar a mi fer d'intermediari. Arriba el formatge d'ovella, en angles *Sheep*. S'ha d'allargar molt la "e" però amb la poca fonètica que havia fet fins aquells moments no ho vaig fer i vaig pronunciar la paraula *Shit*, que vol dir merda.

Tots us podeu imaginar la situació, no? La dona comença a riure, tothom em mira, jo em poso vermell i miro cap a terra buscant una sortida d'emergència i pensant: Terra, empassem!

Una altra experiència anterior va ser:

En un examen de vocabulari em pregunten que vol dir *ever*. No us enganyaré, no ho sabia... I com que no se'm dona gens bé copiar faig fer servir la meva lògica interior... Jo sabia que *never* volia dir *mai*, aleshores *ever* seria *ai* (~~n~~ever - ~~n~~ai).

Jo crec que per l'originalitat el professor ja m'ho podia haver comptat correctament. De fet, això de les notes són un valor relatiu. Els professors diuen tot el contrari, però jo crec que realment això de les notes depèn del teu expedient i del comportament a classe. Mai hi ha un

patró de resposta correcte. Aleshores com es pot decidir si la nota de la pregunta ha de ser un zero coma seixanta, seixanta cinc, setanta... Bé , deixem-ho estar, potser caldria aprofundir en les relacions proporcionals del sistemes decimals. M'ha quedat bé ! Ara bé no sé exactament que he dit.

Un altre estratègia és copiar. Jo tinc un company a l' institut que em diu que el més important a l'hora de copiar és fer-ho amb seguretat, amb "morro", perquè si intentes amagar-te t' enxamparan. Els professors ensumen la por. És bo aquest company... M'ajudarà a treure'm el curs... Això sí, és repetidor!

Una vegada va portar de casa una impressora- escàner d'aquestes màquines multifuncions.

-Què fas ? –li pregunto

-Amb seguretat! Ajuda'm –Em va etzibar.

I ja ens veus a tots dos pujant la "multifunció". Jo feia cara de....."és ell"!

Va fer fotocòpies del llibre de text. Pensava que li anaven a posar un deu! Però va treure un quatre!

-Què ha passat? – li pregunto.

-Què li faltava tinta i no he pogut fer totes les fotocòpies! – "zasca".

Jo en canvi no serveixo per a copiar, se'm nota a l' instant. Em poso massa nerviós.

Hi ha professor que són experts en enganxar copiant. Recordo que hi havia un professor que es camuflava. Li dèiem Mortadelo. Un dia, em vaig asseure i vaig escoltar: "Cuidaoo"! S'havia disfressat de taula. Tenia tota la panxa plena de guixades.

Ara , casi ja no queden alumnes repetidors. Són casi una espècie en vies d'extinció. Aquell noi que seu al final de la classe, que dobla l'alçada de la resta dels companys i porta barba de tres

dies. Ens recolza amb la seva experiència. Ens ensenya coses, a fumar, a “zascar”, a treure de polleguera al professor... T'ensenya com va la vida.

Hem nascut en una generació que per aconseguir les coses no cal cap esforç. Un exemple clar és el mòbil.

Els joves volem , necessitem un mòbil. I no un mòbil qualsevol, no. Volem, un *iPhone*, una *Blackberry* o fins i tot ens conformem amb un *Samsung Galaxy*!

-Papa compra'm un mòbil. Compra'm un *iPhone*. Necessito la *Blackberry*. Estalviarem en trucades i podré comunicar-me pel *WhatsApp*. Que és gratuït!

I es posen tan nerviosos quan els hi parlis d'aquesta manera, insistint i tornant a insistint que al final te'l comprem. El problema ve després...

Una de les normes de l' institut és la prohibició de l'ús d'aparells electrònics. Que jo sàpiga el mòbil és un aparell electrònic. Malgrat que la realitat és una altra. Si en un examen et fan alguna pregunta concreta per a veure si estaves atent aquell dia a classe, com ara: Quin és el pseudònim de Lope de Vega? Hi ha companys que envien un *WhatsApp* , i saben que és: El monstre de la naturalesa.

Hi ha un període que vius en terra de ningú. No tens un lloc propi. L'adolescència. Jo, fins i tot, em vaig crear una adreça de correu electrònic: laedatdelpavo@hotmail.com. És una edat de canvis sobtats. Un dia te'n vas a dormir i a l'endemà et lleves fent galls i la cara plena de grans en plena erupció volcànica. I es que durant la pubertat pateixes unes transformacions hormonals terribles.

Quan estic a l' institut i veig tota aquell allau d'adolescents penso aquí dins deu haver-hi més reaccions químiques que a una central nuclear en ple rendiment.

Com el primer rotllet. Ningú t'explica com serà. Vas a sac. Et pregunten "Vols sortir amb mi ?". Primer respons que sí i després mires qui ho ha preguntat. Potser som uns ximples o potser uns afortunats, però els temps han canviat.

De fet el món cada dia està més regirat. Els meus amics i jo no estem interessats a comprendre el món. Estem avorrits. Reconeix-ho ens justifica.

No volem canviar. Aquesta manera de viure no requereix cap esforç. Sempre tenim més excuses que no pas preguntes.

Diuen que el joves som el futur. El futur que hem heretat és contaminació, és canvi climàtic, és una societat de pagaments a terminis, és una societat hipòcrita. Si no volem canviar el present, quin futur ens espera?. Incertesa.

Fins aquí el que m'ha passat pel cap, menys el que encara no sé... Malgrat tot crec em puc sentir satisfet. No ho creieu ?

Pseudònim: *PEOPA*